

Inciklad av stjärnhärars krestsande fält,
Från alla väderstreck en vidgande reflektor
Likt en fabeldröm som sammansmält
Och visas av av en översinnlig projektor
En bländande aftonsol där står förblödd,
Med irreversibla strålar från naturen flöde
Min spegelbild i sfärens sidor är född,
Är det här jag skall finna mitt öde?

Hänförd av dess hypnotiska komplexitet
I en allomfamnande universalitet,
Fantasifullare än sagans poet
Bildspel sprungna ur själens essens
Spränger varje tankes gräns,
Ett klot bortom världsalltets kvintessens

Dess yta är klädd av stjärnestoft
Som med tusen ögon stirrar
Rakt in i sinnets gömda loft,
I en dimvärld jag ändlöst irrar

I detta töcken vilar ett tusenårsrop
Kvävt av ett vakums strikta karisma
Som girigt omsluter och håller ihop
Den silvriga glasglobens gnistrande prisma
Jag beskådar genom detta fönster
Mörkrets och ljusets eviga konflikt
I sfärisk abberations förvrängda mönster
Vindlar de samman i ett glödande skikt

Bildspel sprungna ur själens essens
Spränger varje tankes gräns,
Ett klot bortom världsalltets kvintessens

Dess yta är klädd av stjärnestoft
Som med tusen ögon stirrar
Rakt in i sinnets gömda loft,
I en dimvärld jag ändlöst irrar

Hänförd av dess hypnotiska komplexitet
I en allomfamnande universalitet,
Fantasifullare än sagans poet
Bildspel sprungna ur själens essens
Spränger varje tankes gräns,
Ett klot bortom världsalltets kvintessens